

“Το κύριον όνομα του Θεού είναι και λέγεται αγάπη”

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ο πανάγαθος και πολυέλεος Θεός, αδελφοί μου, έχει πολλά και διάφορα ονόματα· λέγεται και φως, και ζωή, και ανάστασις. Όμως το κύριον όνομα του Θεού μας είναι και λέγεται αγάπη.

Πρέπει ημείς, ανίσως και θέλωμεν να περάσωμεν και εδώ καλά, να πηγαίνωμεν και εις τον παράδεισον, και να λέγωμεν τον Θεόν μας αγάπην και πατέρα, πρέπει να έχωμεν δύο αγάπας· αγάπην εις τον Θεόν μας, και εις τούς αδελφούς μας.

Φυσικόν μας είναι να έχωμεν αυτάς τας δύο αγάπας· παρά φύσιν είναι να μη τας έχωμεν. Και καθώς ένα χελιδόνι χρειάζεται δύο πτερούγας δια να πετά εις τον αέρα, ούτω και ημείς χρειαζόμεθα αυτάς τας δύο αγάπας, διότι χωρίς αυτών είναι αδύνατον να σωθώμεν.

Και πρώτον έχομεν χρέος να αγαπώμεν τον Θεόν μας, διότι μας εχάρισε τόσην γην μεγάλην εδώ να κατοικώμεν πρόσκαιρα, τόσες χιλιάδες φυτά, βρύσες, ποταμούς,

θάλασσας, αέρα, ημέραν, νύκτα, ουρανόν, ήλιον κ.λ.π.

Όλα αυτά δια ποίον τα έκαμεν, ειμή δι' ημάς; Τι μας εχρεώσται; Τίποτε. Όλα χάρισμα· μας έκαμεν ανθρώπους, δεν μας έκαμε ζώα· μας έκαμεν ευσεβείς ορθοδόξους χριστιανούς, και όχι ασεβείς αιρετικούς· αν και αμαρτάνωμεν χιλιάδες φορές την ώραν, μας ευσπλαγχνίζεται ωσάν πατέρας και δεν μας θανατώνει να μας βάλη εις την κόλασιν, αλλά περιμένει την μετάνοιάν μας με τας αγκάλας ανοικτάς, πότε να μετανοήσωμεν, να παύσωμεν από τα κακά , και να κάμωμεν τα καλά, να εξομολογηθώμεν, να διορθωθώμεν, να μας εναγκαλισθή, να μας βάλη εις τον παράδεισον να χαιρώμεθα πάντοτε.

Τώρα λοιπόν τοιούτον γλυκύτατον Θεόν και Δεσπότην δεν πρέπει και ημείς να τον αγαπώμεν, και αν τύχη ανάγκη, να χύσωμεν και το αίμα μας χιλιάδες φορές δια την αγάπην του, καθώς το έχυσε και Εκείνος δια την αγάπην μας;

Ένας άνθρωπος σε κράζει εις τον οίκον του και θέλει να σε φιλεύση ένα ποτήρι κρασί, και πάντοτε εις όλην σου την ζωήν θε να τον εντρέπεις και τον τιμάς· και τον Θεόν δεν πρέπει να τιμάς και να εντρέπεις, οπού σου εχάρισε τόσα καλά και εσταυρώθηκε δια την αγάπην σου;

Ποίος πατέρας εσταυρώθηκε δια τα παιδιά του καμμίαν φοράν;

Και ο γλυκύτατος μας Ιησούς Χριστός έχυσε το αίμα του και μας εξηγόρασεν από τας χείρας του διαβόλου.

Τώρα δεν πρέπει και ημείς να αγαπώμεν τον Χριστόν μας;

Ημείς όχι μόνον δεν τον αγαπώμεν, αλλά τον υβρίζομεν καθ' ημέραν με τας αμαρτίας οπού κάμνομεν.

Αμή ποίον θέλετε να αγαπώμεν, αδελφοί μου;

Να αγαπώμεν τον διάβολον, οπού μας έβγαλεν από τον παράδεισον και μας έφερεν εις τον κατηραμένον τούτον κόσμον και παθαίνομεν τόσα κακά; Και έχει προαίρεσιν ο διάβολος, αν ηδύνατο αυτήν την ώραν να μας θανατώσῃ όλους και να μας βάλῃ εις την κόλασιν, το έκαμνε.

Τώρα σας ερωτώ, αδελφοί μου, να μου ειπήτε ποίον πρέπει, να μισούμεν τον διάβολον, τον εχθρόν μας, ή ν' αγαπώμεν τον Θεόν μας, τον ποιητήν μας, τον πλάστην μας;

– Ναι, άγιε του Θεού.

– Πολύ καλά το λέγετε, να έχω την ευχήν σας, και εγώ το λέγω, μα και ο Θεός χρειάζεται στρώμα δια να καθίσῃ· ποίον δε είνε;

Η αγάπη. Ας έχωμεν λοιπόν και ημείς την αγάπην εις τον Θεόν και εις τους αδελφούς μας, και τότε έρχεται ο Θεός μας και μας χαροποιεί, και μας φυτεύει εις

την καρδίαν μας την ζωήν την αιώνιον, και περνούμεν και εδώ καλά και πηγαίνομεν και εις τον παράδεισον να ευφραινώμεθα πάντοτε.

Απόσπασμα Από Την Α' Διδαχή Του Αγίου Κοσμά Του Αιτωλού.

[ΠΗΓΗ: diakonima.gr](http://diakonima.gr)

